

AMS Koerier

Andreas
Manna
Stichting

Oeganda editie

In november brengen Ineke Prins en Wilma van der Vinne een bezoek aan Florence Naduk in Oeganda. Daar laten ze zich

uitreiken van
schoolbenodigdheden
met mevr. Museveni

(Uitreiken schoolbenodigdheden: Florence helpt Mevr. Janet Museveni) onderdempelen in de warme gastvrijheid van één van de armste volken van Afrika: de Karamajong. Ze krijgen uit Nederland de opdracht mee om na te gaan wat de bevolking zelf al doet en kan en wat wij noodzakelijkerwijs moeten gaan bijdragen om de plannen tot een feit te maken. Karamoja, zo heet het noord-oostelijke district van het land, is ongeveer zo groot als Nederland. Het betreft een zeer droog gebied dat bewoond wordt door circa één miljoen nomaden die de landstreek in schamele hutjes bevolken. Er is geen infrastructuur, en Karamoja kent nauwelijks tot geen faciliteiten als zorg en onderwijs. De Oegandese overheid heeft de ontwikkeling van deze bevolking tot een speerpunt van beleid gemaakt. Juist daarom heeft mevrouw Janet Museveni, echtgenote van de president, de taak op zich genomen de landstreek tot ontwikkeling en bloei te brengen. Ze koos Florence tot haar rechterhand op gebied van onderwijs. Het is het dagelijks werk van Florence om in

opdracht van de Oegandese overheid een infrastructuur te realiseren met betrekking tot onderwijs. Daarnaast zet ze als vrijwilliger een *onderwijsproject* op in haar geboortedorp Matany. Florence woonde en werkte 19 jaar in Nederland in het onderwijs. De AMS ondersteunt Florence in het opzetten van een vakschool. Ze wil - vooral kansloze - meisjes ontwikkelen, door ze een kans geven om mee te werken aan de opbouw en ontwikkeling van hun landstreek. Bij haar terugkeer in januari 2010 werd ze met grote hartelijkheid door haar volk ontvangen. Ze zijn blij met de terugkeer van deze dochter van hun volk en tonen alle bereidheid om haar te helpen. Zo hebben landeigenaren aan haar de helft van het grondgebied geschonken waarop de school zal worden gebouwd. Inmiddels is het project gedeelte omheind. Er wordt gewerkt aan het realiseren van water en elektriciteit. Het is een eerste bezoek van AMS-vrijwilligers aan dit nieuwe project. Ineke en Wilma schrijven gedurende de reis dagelijks in hun dagboek over hun belevenissen en ontmoetingen. Daarvan is dit een sterk verkorte weergave. Zie ook: henkenwilma.waarbenjij.nu

2012 nummer drie

De reis

Vanaf het moment dat je op het vliegveld van Entebbe uit het vliegtuig stapt, bestaat het leven grotendeels uit wachten. Dat hoort een beetje bij Afrika. Soms weet je niet eens waarop en waarom, maar als je daarin weet te schikken dan valt het altijd mee. Het behoort tot onze gelukkige omstandigheden dat wij weten waarop we wachten: op vervoer. De auto van Florence staat in een lange rij bij de garage. Allemaal overheidsauto's die niet gemaakt worden, vanwege een financieel probleem. Corruptie onder ambtenaren van een bepaalde regeringsleider is het probleem. Dat eist hier onmiddellijk heftig haar tol. Rekeningen kunnen ineens niet meer worden betaald. Een ander probleem is dat geldschieters daarom gestopt zijn met financiering en Florence al vanaf mei geen salaris meer heeft

dorpskinderen

gehad. Toch doet de overheid er alles aan om de corruptie uit te bannen. Je mag het een wonder noemen dat het land dat van zo diep moest komen en nog steeds worstelt met grote problemen, zich al meerdere jaren zo goed aan het ontwikkelen is. Het onderwerp vervoer is een zich steeds repeterende stressfactor tijdens onze trip. Vooral voor Florence die het graag goed voor ons georganiseerd wil hebben. Er moet een goede auto zijn, anders komen we niet in Karamoja, vanwege de vreselijke slechte wegen in het noorden. Gelukkig heeft Florence zo haar connecties

maar wel vol met gaten of bezaaid met drempels. Ter plaatse mogen we de auto van zuster Agnes gebruiken! Een lieve non, met een warm hart voor Florence en alles wat ze doet. Dat is altijd weer de insteek, dat ieder een beetje meewerkt zodra dat ergens nodig is.

Lokale leiders

We ontmoeten veel mensen in het district Napak, waar ons project komt. Lokale *overheidsleiders* zoals de burgemeester en zijn gevolg. Hij luistert naar ons verhaal en is zeer geïnteresseerd zodra we ons voorstellen. Florence vertelt over de nieuw te bouwen school, en de officials zeggen alle medewerking toe. Dat is niet onbelangrijk, want het draagvlak onder autoriteiten en de plaatselijke bevolking is van groot belang. De burgemeester ziet wel een politiek leider in Florence. Wat zij vrolijk maar beslist op de haar karakteristieke wijze wegwuift, waarmee ze ieder inneemt. Waarna ze uitlegt dat ze ook bij de president op bezoek is geweest en hij haar ook graag in de politiek wil hebben. Dat is echter niet haar plan. Ze is immers in de eerste plaats teruggekomen om haar volk te helpen? Juist daarom heeft werken in het veld momenteel haar voorkeur. We ontmoeten ook de traditionele leiders. Hebben daarvoor een ruimte afgehuurd in een lokaal hotel en een buffet geregeld voor alle genodigden, inclusief de vrouwen dansgroep. Wanneer zij het terrein dansend en zingend opkomen, loopt het hele dorp

Afrika is wachten.
Wachten op
betere tijden

vanwege haar werk bij de overheid en wordt er uiteindelijk na twee dagen wachten toch een auto geregeld om ons naar

zij het terrein dansend en zingend opkomen, loopt het hele dorp

Leiders en
landeigenaren

Karamoja te brengen. We doen twee dagen over de 500 KM, waarvan 250 KM zandpaden zijn en de ander helft verhard is,

uit om te kijken. Geweldig, wat een kleur, wat een dans. Ze geven een schitterende show weg en daarna begint de vergadering. Na

een aanvangsgebed en een welkomstwoord, doet de één na de ander zijn zegje. Iedereen is zo ontzettend dankbaar dat we er zijn. Ze uiten hun dankbaarheid door te zeggen dat ze zo blij zijn dat wij Florence uit Nederland hebben terug laten gaan naar Karamoja, haar aan hen hebben terug gegeven. De dorpsoudste vergelijkt haar terugkeer met Jezus, die zichzelf gaf voor de mensen. Hij zegt: Florence denkt eerst aan de mensen van Karamoja en dan pas aan haar familie. Hij legt uit dat niet

alle hulp toe die we nodig zijn. Dat doet ook de chieft. De vertegenwoordiger van de *landeigenaren* legt uit dat ze zo graag land geven, omdat ze zien hoe belangrijk educatie is voor de jeugd. Hij legt uit dat de Karamajong eerder van de koeien hebben geleefd en daarnaast geweren hadden om zich tegen dieven te verdedigen. Maar sinds er onderwijs komt en de geweren ingeleverd worden, is er vrede in het land gekomen. Daarvoor danken ze God. Aan het eind spreekt Wilma de mensen

vrouwengroep

iedereen dat begrijpt. Ze vragen zich af hoe zo'n vrouw nu zo'n stuk land heeft, terwijl papa nog zo arm woont. De oudste zegt

toe en legt uit hoe de Andreas Manna Stichting werkt, wat de naam betekent en dat wij ook afhankelijk zijn van onze achterban

voor het geld dat we krijgen in Nederland. Ze bedankt de landeigenaren uitdrukkelijk voor hun geweldige bijdrage, aangezien zij de helft van het land nodig voor het project hebben gedoneerd.

dorpsleidster

Vrouwen

We bezoeken een paar vrouwengroepen. Vrouwen zijn van groot belang voor de ontwikkeling van Afrika. Ze zien het belang van ontwikkeling en zetten zich graag in, terwijl de

mannen veelal toekijken. De groep in Matany komt samen onder een boom en wordt door iemand uit het dorp geleid. Vrouwen en meisjes komen ineens overal vandaan en laten hun producten zien. Zo maken ze bijvoorbeeld van geitenvellen traditionele kleding. We krijgen de uitleg erbij. Ze vrouwen komen wekelijks bij elkaar en leggen dan een beetje geld in (ongeveer € 0,30).

Daarmee doen ze wat handel waarmee ze proberen enige winst te maken. Het kan ook zijn dat er iemand in nood is en dan lenen ze zo nodig geld. De groep van ongeveer 15 vrouwen is verdeeld in twee. De ene groep geeft in het dorp voorlichting over gezondheid en hygiëne. De andere groept maakt producten voor de verkoop. Samen dansen en zingen ze ook. Dat is symbolisch voor de veerkracht van Afrika en de dankbaarheid van de mensen drukken ze uit in zang en dans. Zo laten ze zien dat ze blij met ons zijn, vrienden van ons zijn. Wij nemen het dankbaar aan. Ze showen de traditionele kleding waarna ze spontaan weer beginnen met zingen en dansen. We krijgen een prachtige show, in hun natuurlijke omgeving, terwijl hun kindjes proberen onze witte armen aan te raken. De leidster van de vrouwengroep geeft aan dat een groot deel van deze meisjes wacht op de school die we gaan bouwen en daar graag naar toe willen. Ze belooft ons, dat wanneer we gaan bouwen, deze vrouwen en meisjes zullen helpen met water dragen voor het cement. Ze bidden gezamenlijk een gebed in hun taal, ter afsluiting. Want zoals in grote delen van Afrika, is het geloof in de God van de Christenen overal te vinden.

Traditioneel dorp

Bij een bezoek aan één van de vele dorpjes, krijgen we trots uitleg van alles wat we daar zien. De mensen zijn dankbaar dat we zijn gekomen en geven daar op allerlei manieren uitdrukking aan. Als

Bewoners
traditioneel dorp

we ons rondje door het dorpje hebben gelopen, gaan we naar de buitenkant. Daar hebben de kinderen en vrouwen zich verzameld onder een boom om voor ons te zingen en te dansen. Als je niet zoveel te geven hebt, dan bied je een open huis en een open hart aan. Zo openen ze gastvrij hun huis en hart en bieden alles aan wat in ze is. Een groepje mannen ligt onder een boom te slapen. Ze nemen het krukje op dat ze altijd bij zich hebben en gaan bij de zang en dans van de vrouwen zitten. Florence spreekt de vrouwen toe en vertelt dat zij best wel wat geld van toeristen mogen vragen die naar het dorp komen. Omdat ze zo vlakbij Moroto wonen en mensen graag in zo'n dorpje kijken, zouden ze er best geld voor mogen vragen om daarvan hun kinderen naar school te laten gaan. Opmerkelijk om zich heen ziend naar een aantal bevuilde kinderen, richt Florence zich tot de moeders en wijst ze de moeders op het belang van goede hygiënische zorg voor hun kinderen. Dan geeft ze hen ook nog een les over hygiëne en worden daarna uitbundig uitgezwaaid. We hebben gezien hoe geliefd Florence is onder de mensen van haar volk en hoe alle mensen die we ontmoeten, wachten op de nieuwe school, die ze hier gaat bouwen. Helpt u Florence en ons om haar droom te verwezenlijken?

Acties en reizen

De Afrikaloop was enorm succesvol. We mochten vrezen dat de nieuwe route een obstakel zou kunnen vormen, maar zowel de nieuwe routes als de opbrengst deed alle wandelaars en organisatoren glimmen. De opbrengst is inmiddels al de € 28.000 grens overschreden! Er wordt alweer hard gewerkt aan de nieuwe editie van 2013. Ondertussen zijn er pepernoten verkocht en die actie loopt deels nog. Het zaalvoetbal bracht daarna € 3.300,00 op. Ondertussen reizen de vrijwilligers ook nog op eigen kosten naar Afrika. Zo wordt een bezoek aan William Otieno en het project van de weeskinderen in Karungu gebracht en aan het project van de straatkinderen in de stad Takoradi, Ghana. Daarover meer in de volgende editie van de Koerier. www.andreamanna.org

Florence in actie

